

Ὁ σημασιόφορος ὁμῶς ἐστράφη παρατηρῶν ἰταμῶς· φαίνεται δὲ ὅτι τόσον ἡ χαριστήθη ἐξ ἐκείνου τὸ ὅποτον εἶδεν, ὥστε ἐστράφη κατόπιν, ἐπανειλημμένως. Ὁ Γεράρδος ἐβασανίζετο, μὴ δυνάμενος νὰ τὸν μιμηθῇ· ἐφοβεῖτο τὸ βλέμμα τῆς κυρίας Μαιντενῶν καὶ ἤρκετο νὰ θαυμάζῃ τὴν ἀβροφυᾶ χεῖρα, μὲ τοὺς ροδινοὺς ὄνυχας, ἥτις ἐκάστοτε ἐξετείνεται ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐπλήρου φρικιώσα τὸ ποτήριόν του.

Ἡ μαρκησία, βλέπουσα τὴν βάσανον ταύτην τοῦ νέου, ἐψιθύρισε κρυφίως κατὰ πρὸς τὴν Νανῶν, ἥτις, ἀφοῦ ἐρριψεν ἐν βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Γεράρδου, ἀπεμακρύνθη τῆς κυρίας τῆς περιεληθούσας τὴν τράπεζαν.

Ὁ Γεράρδος ἤκουσεν ὀπισθέν του τὸ βήμα τῆς Νανῶν, ἤκουσε δὲ καὶ τὴν φωνὴν τῆς λέγουσαν·

— Ἡ κυρία ἐπιθυμεῖ, δεσποινίς, νὰ ὑπάγετε πλησίον τῆς.

Ταῦτοχρόνως δὲ ἡ λευκὴ χεὶρ ἐξηφανίσθη καὶ ἡ ρικνὴ χεὶρ τῆς Νανῶν ἐξηκολούθησε τὴν ὑπηρεσίαν.

— Πολὺ κακότυχοι εἴμεθα! εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ὁ σημασιόφορος πρὸς τὸν Γεράρδον· εἴχομεν ἕνα ἄγγελον διὰ νὰ μᾶς ὑπηρετῇ καὶ μᾶς τὸν ἀφῆρσαν. Ἰδοὺ!.. κύτταξέ τον ἀντικρὺ μας!

Ὁ Γεράρδος ἐκύτταξε τῷ ὄντι καὶ εἶδε τὴν Ἀντωνιέτταν πλησίον τῆς κυρίας Μαιντενῶν, ἡ καλλονὴ αὐτῆς καὶ ἡ ἀγαλλίασις ἐφάνησαν ἀντανακλώμεναι ὡς ἐντὸς κατόπτρου ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ Λαβερνῆ, ἡ δὲ μαρκησία δι' ἐνὸς λαθραίου βλέμματος ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ παρήγαγε τὸ σχέδιόν τῆς. Ὁ κόμης ἐλησμόνησε τὴν τράπεζαν· ἐλησμόνησε πάντα τὰ ἐπίγεια, ἡ ψυχὴ του ἵπτατο πρὸς ὑπάντησιν τῆς ψυχῆς τῆς Ἀντωνιέττας, ἥς ἡ ὑπηρεσία ἀφ' ἐτέρου ὑπῆρξε πλημμελεστάτη. Ἐρείδουσα τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τῆς ἑδρας τῆς μαρκησίας, περιέφερε ρεμβῶς διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς τὴν φιάλην, χωρὶς νὰ μεριμνᾷ ὅπως πληροῖ τὸ ποτήριον τοῦ κ. Ρυθαντέλ. Οὗτος δέ, ὅστις δὲν ἦτο ἐρωτόληπτος, ἐθαύμαζε μὲν πολὺ τὴν ὥραϊαν νεανίδα, ἦν ἡ κυρία Μαιντενῶν ἐπάζεν ὅπως διακονῇ αὐτόν, ἀλλ' ὡς καλὸς δαιτυμὼν, ἐλυπήθη πλειστάκις διὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς Νανῶν.

Ὁ μυστηριώδης αὐτὸς διάλογος τῶν δύο ἐραστῶν, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου καὶ τοῦ πλήθους, τὰ ἀκούραστα αὐτῶν βλέμματα, ἡ περιπαθὴς εὐγλωττία τῶν ἀφώνων χειλέων των, ἡ ὠρότης καὶ τὸ ἐρύθημα, ἅτινα ἐναλλάξ ἀνῆρχοντο ἐπὶ τῶν παρειῶν των, ὅλη αὐτὴ ἡ τακτικὴ τοῦ ἔρωτος ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐγένετο ἐπὶ τέλους καταληπτὴ εἰς τε τὸν σημασιόφορον καὶ τὸν Ἰασπίνον. Καὶ ὁ μὲν Ἰασπίνος ἔκρουσε τὴν συγκίνησιν του διπλασιαζὼν τὴν ὄρεξίν του, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἀπησχόλει ἀδικόπως ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας τῆς δεσποινίδος Βαλδιέν. Ὁ δὲ σημασιόφορος, ἀφοῦ παρρητήρησεν ἐπισταμένως καὶ ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ ἀγγελόμορφος νεανὶς διετέλει εἰς ἀνταπόκρισιν μετὰ τοῦ γείτονός του Γεράρ-

δου, ἐμιμήθη τὸν Ἰασπίνον καὶ δὲν ἠνώχλησε πλέον τὸν Γεράρδον, εἰμὴ διὰ μονοσυλλάβων, ἅτινα δὲν ἀπῆτουν ἀπάντησιν. Ἐν τοσοῦτῳ ὁ κύριος Ρυθαντέλ πολὺ θὰ ὑπέφερεν ἐκ τῆς δίψης, ἂν δὲν προσήρχετο εἰς συνδρομὴν αὐτοῦ ἡ κυρία Μαιντενῶν, νεύουσα πρὸς τὸν Μανσῶ.

Ἐν τῇ ἀφώνῳ ταύτῃ συνδιαλέξει των ὁ Γεράρδος καὶ ἡ Ἀντωνιέττα ἀνεκοίνωσαν πρὸς ἀλλήλους πᾶν ὅ,τι εἶχον ὑποφέρει, πῶσον ἡγάπων καὶ ἐλάτρευον ἀλλήλους καὶ κατὰ τινας φοβεροὺς ἐχθροὺς ἔπρεπε ν' ἀγωνισθῶσιν.

Ἡ κυρία Μαιντενῶν, ἥτις ἦτο τὸ σημεῖον τῆς διαθλάσεως ὅλων ἐκείνων τῶν πυρωδῶν βλεμμάτων, ἦτο δι' αὐτοὺς ἡ προσωποποιήσις τῆς ἐλπίδος.

Μετ' ὀλίγον, ἡ ἐπήρεια τῶν γενναίων οἶνων τῆς Καμπάνης καὶ τῆς Βουργουνδίας μετέβαλον τὸν ψίθυρον τῶν συνδιατυμῶν εἰς θορυβώδη θαυμασμόν. Ἡ μαρκησία ἠγέρθη καὶ μετ' αὐτῆς ἠγέρθησαν πάντες, ὅτε δὲ ὑψοῦσα τὸ ποτήριον προέπιεν ὑπὲρ τῆς υγείας τοῦ βασιλέως καὶ τῆς κατατροπώσεως τῶν ἐχθρῶν του, θορυβώδη ἐξερράγησαν ἐν τῷ ἐστιατορίῳ τὰ χειροκροτήματα καὶ ἡ κραυγὴ: Ζήτω ὁ βασιλεὺς! ἡ κλονίσασα τοὺς θόλους.

Αἱ μοναχαί, ἀφοῦ ἐξετέλεσαν τὴν ὑπηρεσίαν των, συνετάχθησαν μετριοφρόνως παρὰ τὴν ἡγουμένην αὐτῶν. Μετ' ὀλίγον δὲ τοὺς διαφόρους αὐτῶν ὀμίλους περιεκύκλωσαν οἱ ἀξιωματικοί, εὐχαριστοῦντες καὶ συγχαίρομενοι αὐτὰς μετὰ τῆς σπανίας ἐκείνης ἀβρότητας, ἣν τότε εὐχερῶς τις συνήντα εἰς πάντα τὰ στρατόπεδα καὶ ἦν σήμερον μόλις δύναται νὰ ἀνεύρῃ εἰς τὰς αἰθούσας.

Ἐπεται συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ KOMMENO XEPI

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Τοῦ χρεωστῆ εὐγνωμοσύνην, ἐψιθύρισε ὁ Ροβέρτος θλιβερώς, καὶ δι' αὐτὸν θάπολέσω τὴν Ἀλίην, διότι θὰ τὸν ὑπανδρευθῇ. Τί ἀνάγκη ν' ἀρνηθῇ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸν πατέρα τῆς; Ἡ ἀπουσία μου τὴν λύει ἀπὸ τὸν ὄρκον, τὸν ὅποτον μοῦ ἔδωκε. Τώρα πλέον δὲν πιστεύει ὅτι μ' ἐκακολόγησαν, μὲ περιφρονεῖ.

Ἐθῆκε τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν του καὶ ἔκλαυσεν.

— Πρέπει νὰ ἐξέλθω ἀπ' ἐδῶ ἢ ν' ἀποθάνω, εἶπε καθ' ἑαυτόν. Ἄν δὲν εὕρω τρόπον νὰ φύγω, θὰ βάλω φωτιὰ εἰς τὸ κατηραμένον αὐτὸ σπίτι.

Καὶ ἦτο εἰς τὴν διάθεσιν του ν' ἀνάψῃ πυρκαϊὰν ρίπτων τοὺς ἀνημμένους ἀνθρώπους ἐπὶ τῶν ξύλων.

Ἀλλὰ καὶ τὸ σχέδιον τοῦτο δὲν ἤθελεν ἀποβῇ πρὸς ὄφελος τοῦ κυρίου δὲ Καρνεέλ. Οἱ φύλακες κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ-

γρούπουν· πυρκαϊὰ δὲ ἄνευ κρότου ἢ καπνοῦ εἶνε ἀδύνατος· ἤθελον λοιπὸν σπεύσει εἰς κατὰσθῆσιν τῆς, προτοῦ τὸ πῦρ ἀνοίξῃ ἐξόδον εἰς τὸν αἰχμάλωτον.

Ὁ Ροβέρτος ἀπέριψε τὴν ιδέα τούτην καὶ ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ μετὰ μεγαλειότηρας προσοχῆς τὴν στοάν, ἐν ἣ τὴν εἶχον ἐγκλείσει.

Τὰ κηρία διέχυνον ζωηρὸν φῶς, ἀλλὰ ἡ ὁρόφῃ ἐσκιάζετο εἰς τὸ σκότος, ἀνεγείρων δὲ τὴν κεφαλὴν, εἶδεν ὅτι ἀκτὶς σελήνης ἔλαμπε διὰ τῶν παραθύρων τοποθετημένων ἀνωθεν ὑψηλοτάτης βιβλιοθήκης.

Καὶ ἦσαν τρία, ἀπαράλλακτα δὲ ὡς τῶν ἐργαστηρίων τῶν ζωγράφων. Ὁ κύριος δὲ Καρνεέλ δὲν ἠλπίζεν ὅτι ἡδύνατο νὰ φθάσῃ ἐκεῖ, ἀλλ' ἐσκέφθη ὅτι ἂν ἀνῆρχετο ἐκεῖ ἐπάνω θὰ ἔβλεπε τοῦλάχιστον ἂν εὕρισκε διέξοδον.

Διὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ τις νὰ δραπετεύσῃ πρέπει πρῶτον νὰ γνωρίζῃ ἀκριβῶς ὁποῖαν θέσιν κατέχει ἡ φυλακὴ ὅθεν θὰ φύγῃ, ὁ δὲ Ροβέρτος ὅτε ἤρχετο εἰς τοῦ κυρίου Βορισῶφ, οὐδεμίαν αἰτίαν εἶχε νὰ μελετήσῃ τὰ περίχωρα τῆς κατοικίας αὐτοῦ, ἀφοῦ οὐδόλως ἐγνώριζεν ὅτι ἤθελον τὸν κρατήσῃ διὰ τῆς βίας.

Ὡδηγήθη διὰ τῶν δωματίων καὶ διαδρόμων ὑπὸ τοῦ ὑποχρεωτικωτάτου κυρίου Βριαρῆ, χωρὶς καὶ νὰ δώσῃ τὴν ἐλάχιστην προσοχὴν.

Τὸ μόνον, ὅπερ ἔμεινεν εἰς τὴν μνήμην του, ἦν ὅτι τὸ πρῶτον δωμάτιον ἔβλεπεν εἰς κήπον.

Ἐπρόκειτο δὲ νὰ πληροφορηθῇ ἂν αὐτὸς ὁ κήπος ἐξετείνεται καὶ μέχρι τῆς στοᾶς.

Ὑπὸ τῆς ιδέας ταύτης ὠθούμενος, ἔλαβε τὸ φῶς καὶ ἤρχισε τὴν κατ'ὅπτευσιν.

Παρὰ τὸ ἄκρον τῆς βιβλιοθήκης εὗρε κλίμακα ξυλίνην, κυκλοτερῶς ἀνερχομένην εἰς τὸν ὄροφον.

Ἀνῆλθε δι' αὐτῆς καὶ ἔφθασε πρὸ τινος ἐξώστου, περιβαλλομένου διὰ κιγκλίδων καὶ κεκοσμημένου δι' ἀρχαίων προτομῶν.

Ἐφθασεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ εἶδεν ἐκτός. Ἡ σελήνη ἐφώτιζε καλλιέτερον χειμερινοῦ ἡλίου ἐν Παρισίοις.

Ὁ αἰχμάλωτος ἀμέσως ἀνεγνώρισε τὸν κήπον, ὃν εἶχε καὶ πρότερον ἰδεῖ, κατὰφυγον ἐκ μεγάλων δένδρων καὶ περιβαλλόμενον ὑπὸ ὑψηλῶν τοίχων.

Στρώμα χιόνος ἐκάλυπτε τὸ ἔδαφος εἰς μεγάλῃν ἔκτασιν. Τὰ βήματα ἀνθρώπου ἤθελον ἀφήσει ἔχνη, καὶ ὁμῶς οὐδαμοῦ ἐφαίνοντο τοιαῦτα. Ὁ Ροβέρτος συνεπέρχεν, ὅτι οἱ ὑπῆρέται τοῦ συνταγματάρχου δὲν ἐφύλαττον ἐκεῖ.

Κατεμέτρησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, τριᾶκοντα πόδας τοῦλάχιστον, καὶ εἶδεν ὅτι ἦτο πλειότερον ἢ ὅσον ἔπρεπε διὰ νὰ κατασυντριβῇ τις πηδῶν. Ἄλλως τε ὑπῆρχε καὶ ἕτερον ἐμπόδιον μᾶλλον δυσπέραστον. Ὁ τοίχος, ὁ ὅποτος διεχώριζε τὸν κήπον ἀπὸ ἑτέρου κήπου ἢ αὐλῆς.

Μετὰ προσοχῆς ὅμως θεωρῶν ὁ Καρνοέλ, διέκρινεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς πράγμα τι κινούμενον, καὶ δὲν ἐβράδυνε ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς ὤμους ἀτόμου διερχομένου διὰ τοῦ θριγγοῦ τοῦ τοίχου.

Τί ἔκαμνεν ἐκεῖ ὁ ἄνθρωπος αὐτός; Διατί ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ πῶς τὸ κατῴρθωσεν;

Ἀπέθεσε τὸ φῶς του καλύψας αὐτό, ὥστε ἔβλεπε μὲν τὸν ἄνθρωπον φωτιζόμενον ὑπὸ τῆς σελήνης; δὲν ἐφαίνετο ὅμως αὐτός.

Ἐδύνατο λοιπὸν κάλλιστα νὰ τὸν παρατηρήσῃ ἐν ἀνέσει καὶ κατῴρθωσιν νὰ ἐξηγήσῃ τὴν μοναδικήν του ἐμφάνισιν.

— Αὐτός ὁ κύριος ἀπάνω εἰς ἕνα τοῖχο καθισμένος θὰ ἦνε βέβαια κατάσκοπος, βαλμένος ἀπὸ τὸν συνταγματάρχην.

Βασανίζων ὅμως τὴν ιδεάν ταύτην, ἀνεγνώρισεν ὅτι δὲν ἦτο ὀρθή.

— Δὲν βάζει κανεὶς φρουροὺς εἰς θέσεις ὅλως διόλου ἀκαταλλήλους, καὶ ὅταν μάλιστα ἴσως νὰ τοὺς βάλῃ καὶ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν.

Οἱ Πρωσσοὶ, οἱ ὁποῖοι εἰξεύρουν νὰ προφυλάττωνται εἰς τὴν ἐκστρατείαν, τοποθετοῦν πάντοτε τοὺς σκοπούς των, τὴν μὲν ἡμέραν ἐπὶ τινος ὑψώματος καὶ τὴν νύκτα εἰς τὰς κοιλάδας.

Χάρis εἰς τὸ σύστημα τοῦτο βλέπουν μὲν τοὺς μακρόθεν ἐρχομένους, δὲν φαίνονται ὅμως αὐτοὶ τὴν νύκτα καὶ διακρίνουν τὴν σκιάν τοῦ ἐχθροῦ ἐκ τῆς χαμηλῆς θέσεώς των.

Ἐπειδὴ δὲ ἦτο νῦξ καὶ φωτεινὴ μάλιστα, ὁ κύριος Βορισῶφ, συνταγματάρχης, γινώσκων τὰ στρατηγήματα ταῦτα δὲν ἔβηκεν ἐκεῖ βεβαίως τὸν ἄνθρωπον αὐτόν.

Ἄλλως τε δὲ ὑπῆρχε καὶ κλίμαξ προσηρμοσμένη ἐπὶ τοῦ τοίχου, ὥστε ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶχεν ἀνέλθει ἐκ τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς.

Ἀλλὰ πρὸς τίνα σκοπὸν; Πολὺ πιθανὸν διὰ νὰ κλέψῃ ἐφαίνετο ὅμως πολὺ τολμηρὸς, διότι ἡ νῦξ δὲν ἦτο ἀρκετὰ προχωρημένη καὶ τὸ μέρος τοῦτο καὶ μέχρη τοῦ μεσονυκτίου συχνάζετο πολὺ.

Εἶνε ὅμως ἀληθὲς ὅτι ἡ δριμύτης τοῦ ψύχους ἡλάττωε τὸν ἀριθμὸν τῶν διαβητῶν. Ὅτε ἡ θερμοκρασία εἶνε δώδεκα βαθμοὺς κάτω τοῦ μηδενικοῦ, οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐξέρχονται τῶν οἰκιῶν των, οἱ ἄεργοι μένουσιν εἰς τὰ καπηλεῖα καὶ οἱ κλητῆρες καὶ ἐκεῖνοι καταφεύγουσιν ὑπὸ τὰς θολωτὰς θύρας.

Μόνον οἱ λωποδῦται καὶ οἱ κακοποιοὶ ἐξέρχονται.

Οὐδέποτε ὅμως ἀποτολμᾷ τι κατὰ τινος οἰκίας φυλαττομένης ὑπὸ πληθὺς ὑπηρετῶν, προπάντων δὲ εἰς μόνος οὐδέποτε ἐπιχειρεῖ τοιαύτην δύσκολον καὶ κινδυνώδη ὑπόθεσιν.

Τὸ πολὺ πολὺ νὰ κρυβῇ ἐν τῷ κήπῳ, ὅπως εὐρὼν εὐνοϊκὴν περίστασιν ἀρπάσῃ τι πολύτιμον καὶ φύγῃ.

Αὐτός, τὸν ὁποῖον ὁ Ροβέρτος ἔβλεπεν, ἴσως ἐστάλῃ ὑπὸ τῶν συντρόφων πρὸς κατώπευσιν, διότι δὲν ἐφαίνετο ἔχων διὰ

θεσιν νὰ κατέλθῃ διὰ τοῦ τοίχου εἰς τὸν κήπον.

Οὐδ' ἐκινεῖτο κἄν ἐφαίνετο ὡς τὰ ἀνδρείκελα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα κρεμῶσιν ἀπὸ τῶν δένδρων διὰ νὰ μὴ πλησιάζωσι τὰ πτηνὰ.

Ὁ κλέπτης αὐτός δὲν ἐφαίνετο βιαζόμενος.

Ἐκπλαγείς ἐξ ὅλων τούτων ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ ἀνεμνήσθη αἴφνης ὅσων τῷ εἶπε πρὸ τινος ὁ κύριος Βορισῶφ.

Ἐχὼ ἐχθροὺς, εἶχεν εἰπεῖ ὁ Ρωσσοὺς πράκτωρ, ἐχθροὺς ἰκανωτάτους, δυναμένους νὰ ἐπιχειρήσωσι καὶ κατὰ τοῦ ἀτόμου μου δολοφονίαν.

— Ἄν ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἐκεῖ κάτω εἶνε κατάσκοπος τῶν ἐχθρῶν του, ἐσκέφθη ὁ Ροβέρτος, ἡ παρουσία του ἐξηγεῖται εὐκολώτατα. Ἦλθε νὰ ἐξετάσῃ τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον θὰ προσβάλλουν, καὶ ἂν πράγματι εἰσέρχοντο καμμίαν νύκτα εἰς τὸ μέγαρον τοῦτο, θὰ εὕρῃ εἰς αὐτοὺς συμμάχους, τοὺς ὁποῖους δὲν ἤλπιζα... ἀλλὰ ἐνοπλος προσβολὴ μέσα εἰς τὸ Παρίσι... εἶνε ἀδύνατος. Αὐτός ὁ ἄθλιος Βορισῶφ λέγει ψεύματα, καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ἔχει πράγματι πολιτικούς ἐχθροὺς, βεβαίως ἔχει λάβει ὅλας τὰς προφυλάξεις του κατ' αὐτῶν.

Δὲν πρέπει νὰ περιμένω βοήθειαν ἀπὸ τοὺς ἔξω. Ἀδιάφορον ὅμως.

Τί χάνω ἂν φανερώσω εἰς ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν κατεργάρην ὅτι εἶνε κάποιος εἰς τὰ ῥηλὰ αὐτὰ παρὰ θύρα.

Ἄν γνωρίζῃ τὸ σπῆτι, πρέπει νὰ ἔξεύρῃ ὅτι εἶνε τὰ παρὰ θύρα τῆς στοᾶς, ὅπου ὁ κύριος τοῦ σπιτιοῦ δὲν περνᾷ τῆς βραδείας του καὶ θὰ τοῦ φανῇ παρὰ ξένον νὰ δῇ φῶς εἰς τέτοιον ὥραν.

Ἄς τοῦ κάμω σημεῖον. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πῶς θὰ μοῦ ἀποκριθῇ φεύγων ἀμέσως. Ἄν ὅμως δὲν ἦλθε διὰ νὰ κλέψῃ, τί θὰ συμβῇ;

Ὅπως δήποτε ἂς δοκιμάσω.

Οὕτω σκεφθεὶς ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ, ἔλαβε τὸ φῶς, τὸ ἔφερεν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὰς ὑάλους τοῦ παραθύρου.

Ἡ λάμψις τοῦ φωτός καθίστατο ἔτι ἐντονότερα διὰ τὸν ἄνθρωπον τὸν θεωρούμενον τοῦτο ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ τείχους, ἐπειδὴ ἡ σελήνη δὲν ἐφώτιζε τὰ παρὰ θύρα.

Εὐρίσκειτο εἰς τὸ πρῶτον τέταρτόν της, καὶ ἐπειδὴ ἀνέτειλεν ἐνωρίς, ἔκλινεν ἤδη πρὸς τὴν δύσιν της.

Αἱ ἀκτῖνες της κατέλαμπον ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων καὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ τείχους, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ κήπου, τὸ πλησιέστερον πρὸς τὴν οἰκοδομήν, καὶ αὐτὴν ταύτην ἄφηνον ἐν τῇ σκοτίᾳ.

Ὁ Ροβέρτος λοιπὸν ἦν βέβαιος ὅτι τὸ σημεῖόν του ἠθέλεν εἶνε καταφανὲς καὶ ἐπερίμενεν ὅτι, ἅμα ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τὸ ἔβλεπεν ἠθέλε φύγει.

Ἐμείνεν ὅμως, καὶ μάλιστα ὑψωθείς ὀλίγον, ἐστηρίχθη ἐπὶ τῶν ἀγκώνων, ὥσπερ ἐζήτει θέσιν καλλιτέραν διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸ φῶς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐξαίφνης ἔλαμψε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς πρώτης ταύτης ἐπιτυχίας ὁ Ροβέρτος ἐσκέφθη νὰ προχωρήσῃ καὶ περαιτέρω.

Ἐχαμήλωσε τὸ κηρίον καὶ τείνων τὸν βραχίονα, ἐπανεκλείσεν αὐτὸν δεικνύων οὕτω εἰς τὸν παρατηρητὴν ὅτι ὁ φωτεινὸς ἐκεῖνος τηλέγραφος πρὸς αὐτὸν ἀπηυθύνετο.

Ὁ σκοπὸς ἐπετεύχθη, διότι ἐκεῖνος ἐγερθεὶς πλεῖστον ἐπέβη τοῦ τείχους ἱππαστί, ἔχων ἐντὸς τὴν μίαν κνήμην καὶ τὴν ἑτέραν ἐκτὸς.

Ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ τὸν ἔβλεπεν ἤδη κάλλιον, ἀλλὰ τῷ ἐφαίνετο πολὺ μικρὸς. Σχεδὸν παιδίον.

Ἡ ἀπόστασις ἦτο μεγάλη, ὥστε δὲν ἐδύνατο νὰ διακρίνῃ τὰ χαρακτηριστικὰ του.

— Ἡ ἐνδυμασία καὶ τὸ ἀνάστημα χαμινίου τῶν Παρισίων, ἐπιθύρουν ὁ αἰχμάλωτος τοῦ συνταγματάρχου. Βέβαια αὐτὸ τὸ παιδί δὲν ἦλθε ἐδῶ διὰ νὰ ἐκβιάσῃ τὸ μέγαρον. Δὲν ἤξεύρω πῶς ἀνέβηκε, ἀλλὰ βλέπω πολὺ καλὰ ὅτι δὲν ἐμπορεῖ νὰ καταβῇ εἰς τὸν κήπον, ἀφοῦ δὲν ἔχει σκάλα... νὰ πηδήσῃ πολὺ ὀλιγότερον. ὁ τοῖχος ἔχει ὕψος τριάντα ποδῶν. Ἄς ἴδωμεν τί θὰ κάμει.

Ὁ νυκτερινὸς ἐπισκέπτης ἤγειρε τοὺς βραχίονας εἰς τὸ κενόν καὶ τοὺς ἐπανεφέρει ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Ἡ μίμησις αὐτὴ ἐφαίνετο δηλοῦσα: εἰς ἐμὲ κάμνεις αὐτὸ τὸ σημεῖον;

Ὁ κ. δὲ Καρνοέλ ἀπεκρίνατο κινῶν τὸ κηρίον του καὶ φέρων αὐτὸ πρὸ τοῦ προσώπου του.

Ἦθελε διὰ τούτου νὰ δηλώσῃ: Ναί, εἰς σέ. Τώρα ἰδὲ με καλὰ.

Τὴν κίνησιν ταύτην βεβαίως ἠνόνησεν ὁ παῖς, διότι ἔθεσε τὴν χεῖρα ἀνωθεν τοῦ ὀφθαλμοῦ ἵνα ἐνδυναμώσῃ τὴν ὀρασίν του.

Ἡ καρδιά τοῦ Ροβέρτου ἔπαλλε σφοδρῶς.

Δὲν ἐξελάμβανε πλέον τὸν παῖδα τοῦτον ὡς τὸν πρόσκοπον κλεπτῶν καὶ σχεδὸν ἤρχισε νὰ ἐλπίζῃ ὅτι ἤρχετο ἀπὸ μέρους ἀγνώστου φίλου.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσῆπος

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν μόνος ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ τοῦ ὁ Λέων — διότι ἐθεώρει περιττὸν νὰ διανυκτερεύῃ ἐν τῷ κοιτῶνι τῆς μητρὸς του, — ἔλαβε παρὰ σοβαροῦ καὶ τεθλιμμένου θεράποντος τὴν ἀγγελίαν τοῦ θανάτου της. Ἐν τῇ ταρχῇ του δὲν εὗρεν ἄλλο τι νὰ εἴπῃ, ἢ τὴν συνήθη του λέξιν, τὴν ὁποίαν προέφερεν ἀργὰ, χαμηλοφώνως, σχεδὸν ἀσυνειδήτως:

— Ἀριστοῦργημα.

Καὶ πλέον τίποτε.

Προσῆρχοντο δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἀπειροπληθεῖς ἐπισκέπται καὶ ἠσπάζοντο τὴν ψυχρὰν χεῖρα τῆς εὐγενοῦς γυναίκας. Ἐν τῷ νεκρικῷ θαλάμῳ, ἐντὸς τοῦ πολυ-